

Daniel Veronese i la companyia argentina Proyecto Chéjov duen al Lliure 'Mujeres soñaron caballos'

L'alè del públic

Teresa Bruna
BARCELONA

"El títol m'agrada perquè és estrany, sembla mal escrit, sovint m'hi afegeixen *que*. Però, poèticament, té a veure amb tot el que hi passa". El prestigiós i omnipremiat dramaturg, actor i director argentí Daniel Veronese defensa així llibres de text!”, diu Silvina Sabater, una de les protagonistes de l'obra. Es va estrenar a Buenos Aires el 2001, va passar pel Festival de Sitges el 2003 i, més recentment (2007) se'n va fer una versió al Centro Dramático Nacional de Madrid, dirigida pel mateix Veronese. Demà s'instal·la a l'Espai Lliure amb la companyia original argentina Proyecto Chéjov, fins al 5 d'abril.

Tots coincideixen que és una obra molt difícil d'explicar, però molt fàcil d'arribar a l'espectador. El plantejament és la trobada, en un espai reduït (5 m²) i asfixiant de tres germans amb les seves respectives dones. El gran està casat amb la més jove i el més petit amb una ja madura. A la reunió van sortint tots els dimonis: "És molt violenta, a nivell psi-

L'espectacle escrit i dirigit per Veronese transcorre en un espai asfixiant de 5 m² ■ PROYECTO CHÉJOV

quic, verbal i físic”, coincideixen a l'hora de descriure-la els actors Osmar Núñez i Silvina Sabater.

L'argument va créixer en Veronese en llegir que, en un lloc determinat, els gossos i altres mamífers de quatre potes se suïcidaven. "Em va seduir la idea del suïcidi irracional. Per altra banda m'agraden els temes familiars, m'agrada Ibsen, Txékhov... la família com a micropolítica", diu Veronese. La violència del text es refereix a la nova ràbia que hi ha a l'Argentina generada per la dictadura, on aug-

menten els pobres i els delinqüents i es mata per no res. On et segresten els fills. "Però cal extrapolar-la, no ens podem quedar amb això", continua, i destaca una frase de l'obra que van usar als mitjans en l'atemptat de les Torres Bessones: "Hi ha una nova violència a l'aire".

El mètode Veronese

A *Mujeres soñaron caballos* Veronese trenca amb tots els elements visuals (escenografia, llum, vestuari, música) i deixa l'actor sol amb els seus sentiments: "Em va costar entendre-ho; em de-

manava que no actués, que sentís el que deia", diu Sabater. "Jo portava objectes perquè em pensava que la gent ho demanaria, però la soledat en un espai tan petit, tan pròxim, on respirem amb el públic, és el que et manté viu", continua. Per Veronese, "l'obra és inferior al resultat escènic. Trobar la veritat és feina de l'actor, que amb el públic genera una veritat compartida". El director es reconeix en la dona jove: "Ella trenca la quarta paret i explica el que està passant. És realista i onírica a la vegada", conclou. ■

Leo Brouwer i més de 200 guitarres

El mestre cubà participa avui en l'espectacular inici del Festival de Guitarra

Andreu Gomila
BARCELONA

No podem parlar de rècord, perquè l'Orquestra Catalana de Guitarres no vol competir amb els 2.000 guitaristes japonesos que es van ajuntar en un estadi per tocar uns acords de *Smoke on the water*, de Deep Purple. Però el que es veurà aquesta nit a L'Auditori

serà un fenomen musical d'aquests únics, ja que Sergi Vicente, director de l'Orquestra de Guitarres de Barcelona (OGB), aconseguirà aplegar damunt l'escenari més de 200 guitaristes d'arreu del país per tocar una peça seva i una altra de Gaspar Sanz. Això serà la segona part de la inauguració del 20è Festival de Guitarra de Barcelona. La primera no serà menys remarkable, ja que l'OGB tindrà un convidat especial, el mestre cubà Leo Brouwer, que és aquests dies a Barcelona impartint una *master-*

class als alumnes del Conservatori del Liceu.

Vicente va avançar que els seus músics estaven "fascinats" davant la possibilitat de poder tocar tres peces de Brouwer amb el mateix compositor. No debades, va avançar que la cita d'aquesta nit serà "històrica".

El cubà va demostrar que és molt més que un músic i que no ha aterrat a Catalunya com un meteorit. D'una tacada va citar Joan Brossa, Mestres Quadreny, Josep Pla, Ramon Llull, Eduardo Mendoza i Robert Gerard. "La cultura catalana és un

símbol per a mi", va dir, per afegir que li agrada la nostra cultura perquè "estimo les coses valentes i belles".

Brouwer, fundador a Cuba del Grup d'Experimentació Sonora, tan important a l'illa i al món, va deixar clar que el que més li interessava a l'hora de transmetre coneixements als seus alumnes era l'humanisme, que llegissin, miresin l'arquitectura que els envolta i que visquessin la vida intensament.

Davant la gradual pèrdua d'interès de la guitarra de concert per al públic, el mestre cubà no es va estar de criticar un món simfònic "molt classista, molt conservador", que encara veu "l'instrument portàtil més complet del món" com un instrument popular que no es mereix entrar dins el gran repertori. Aquesta nit, molta gent potser canviarà de parer. ■

Crítiques jazz

El pot de les essències

Pere Pons

Jesse Davis & Ignasi Terraza Trio + Josep M. Farràs

28 Festival Jazz Terrassa.
Nova Jazz Cava, 20 de març.

Plaça Vella, el nou disc d'Ignasi Terraza Trio amb la participació de Josep Maria Farràs, no podia tenir millor marc per a la seva presentació que la Nova Jazz Cava de Terrassa en ple equador del Festival de Jazz. No només perquè el seu títol faci referència a un dels espais públics de la ciutat que el festival, des dels seus inicis, ha omplert de música, ni tan sols per la condició de terrassenc d'un músic pioner del jazz al nostre país com Farràs, sinó pel que representa com a pont d'enllaç entre dues generacions que s'expressen en un mateix llenguatge dins els codis de la música moderna.

Farràs i Terraza, des del respecte i l'admiració recíprocs, comparteixen un mateix univers sonor que parteix de la tradició i progressa en l'espès brancatge que ha anat configurant l'arbre del jazz en el transcurs de tot un segle. De tot plegat, de la saviesa acumulada de Farràs i de l'ele-gància i el bon gust de Ter-

raza, em van poder gaudir durant una sessió de prop de tres hores, que van passar volant. Tres hores en què els músics van destapar el pot de les essències d'un gènere musical en què el ritme i la improvisació són les coordenades bàsiques que regeixen el seu rumb. Tiessin de repertori propi o de composicions alienes, la pianística acurada d'un Terraza que sap fer-ho proper i senzill i la humanitat i l'escalfor de la trompeta natu-

Farràs i Terraza comparteixen un mateix univers sonor

ral i espontània de Farràs es van ficar a la butxaca un públic entregat que gaudia d'allò més amb cada solo. Per rematar la feina, el saxo alt de Jesse Davis va arrodonir la intensitat d'una vetllada en què el jazz *avant la lettre* va guanyar la partida de totes totes. I ja al tram final l'aparició de Raynald Colom i la improvisada *Night in Tunisia* van establir un nou enllaç generacional amb què va quedar afortunadament clar que la tradició continua i això no hi ha qui ho aturi.

Alineació estel·lar

P.P.

Colina-Miralta-Sambeat

28 Festival Jazz Terrassa.
Nova Jazz Cava, 19 de març

Si és cert que l'alineació de diferents cossos estel·lars determina canvis en la conducta humana, seria qüestió de posar-se en contacte amb un equip d'astrònoms perquè ens assenyalés quina era la configuració planetària el dia 12 de març. Potser així sabríem quina combinació galàctica es necessària perquè les autoritats culturals del país, bona part del sector musical i el poble ras convisquin en perfecta harmonia compartint emocions i experiències a l'uníson.

De l'experiència se n'en-carregava l'ICIC, com a responsable d'un exitós Meet Catalan Jazz que aplegava per primera vegada la plana major dels programadors jazzístics del món davant un assortiment variat i selecte de propostes del país. De l'emo-ció n'era portador el Fes-

tival de Jazz de Terrassa, que projectava des del seu escenari el so colossal, magnífic i sensacional, corresponent a les sigles CMS dels músics Javier Colina (contrabaix), Marc Miralta (bateria) i Perico Sambeat (saxo). Tres individualitats de primera magnitud, aquí i al més enllà, van sortir a escena amb un segon disc ja en camí, que es dirà *Andando*. El concert, alhora, es gravava en directe i el repertori el van completar amb peces del disc anterior i del nou, però també amb algunes composicions pròpies que no figuren enlloc. Amb més de mig centenar de bolos a l'esquena, l'estrella del trio CMS brilla amb una intensitat guanyada a pols i d'això en va donar fe no tan sols un públic entregat sinó també la grata impressió dels especialistes del Meet Jazz. Per una nit la millor cara del jazz que es cuina al país es va fer visible a la resta dels mortals i fins i tot uns quants es van sorprendre en comprovar que els podia agradar.